

det var heldigst for de unge hurtigst muligt at blive gift. Med andre Ord, kun den Viden, han allerede har, skal han meddele Kommunalbestyrelsen, og det synes jeg ikke, der er noget at sige til, naar man overhovedet mener, at disse nye Husstande en vis Tid maa vige for de gamle Beboere.

I Virkeligheden er der kun Tale om en Erklæring, som man i og for sig med Rimelighed kunde forlange af enhver Borger, hvis Lovens Formaal i det Omfang, det er rimeligt, overhovedet skal kunne naas. Man vil ogsaa se, at der ikke øves nogen virkelig Tvang imod vedkommende Udlejer, idet der ikke er knyttet nogen strafferetlig Virkning til Undladelsen af Opfyldelsen af den nævnte Pligt. Lovgivningsmagten siger med andre Ord kun til de nævnte Husejere: Vi ønsker, at Kommunalbestyrelsen skal faa Ret til at vise de og de gamle Lejere det og det Hensyn, og vi maa derfor forvente, at de Husejere, som sidder inde med den og den Viden, vil føle det som deres Pligt at betragte sig som det offentliges, som Kommunalbestyrelsens Hjælpere, for at Loven kan faa den tilsigtede Betydning. Jeg haaber, at dette Bidrag til Fortolkningen af § 1, 2det Stykke, vil berolige det ærede Medlem og hans Parti, og jeg kan tilføje, at den Bestemmelse ogsaa fandtes i de to tidligere Love om samme Emne.

Kragh: Den højtærede Minister mener, at jeg i mine Overvejelser over § 5 skulde have min Opmærksomhed stærkere henvendt, end den højtærede Minister mener jeg har haft det, paa Bestemmelsen i § 2, 2det Punktum, hvor der kræves Enstemmighed, endvidere paa Bestemmelsen i § 1, hvor det siges, at den vedkommende Lejers Forhold i øvrigt skal tale for, at Udsættelsen gives, og endelig, at jeg skulde erindre, at hvis der her bliver Tale om eventuel Indankning for Domstolene, vil der derigennem skabes en meget betydelig Usikkerhed. Jeg vil nu sige til den højtærede Minister, at jeg har i høj Grad haft min Opmærksomhed henvendt baade paa § 2 og paa den Indskrænkning, som ligger i de citerede Ord i § 1, og jeg er ogsaa paa det rene med, at den Indskrænkning i Antallet af Lejligheder, der her kan blive Tale om, som § 1 indeholder, og Bestemmelsen i § 2 gør det rimeligt, at der ikke bliver en ganske almindelig Adgang til Indankning for Overnævnet eller for Domstolene; men derfra og til ganske at udelukke er der jo et betydeligt Spring. Jeg

forstod den højtærede Minister saaledes, at han mente, at jeg havde gjort mig til Talsmand for en aaben Adgang til Domstol og Overnævn. Det har jeg ikke gjort i mine første Bemærkninger. Jeg har udtrykkelig sagt, saaledes som jeg ogsaa siger nu, at det forekommer mig, at man ikke ganske bør spærre Adgangen til disse andre Instanser, og dette er bl. a. begrundet deri, at man i § 1, 1ste Stykke, udtrykkelig siger, at „med Genudleje stilles i Klasse det Tilfælde, at Ejendommens Ejer selv vil bebo den paagældende Lejlighed“; i denne Forbindelse kan der virkelig opstaa saadanne Forhold, som gør det naturligt, at der gives den vedkommende Adgang til eventuelt ved Domstolene at faa Erstatning for Skade, som han har lidt ved, at der ikke er blevet givet ham Adgang til at indflytte i en Lejlighed i den af ham ejede Bygning. Jeg synes derfor, det vilde være naturligt at forme denne Bestemmelse saaledes, at naar Kommunalbestyrelsen under de i Loven foreskrevne Former for en Lejers Vedkommende har truffet Beslutelse om Udsættelse af Flyttedagen, saa har den vedkommende at rette sig derefter, men der kan af Justitsministeren gives den vedkommende Adgang til ved Domstolene at erholde Erstatning for den Skade, han eventuelt derved har lidt. Det forekommer mig at være noget, som det er naturligt i denne Forbindelse i hvert Fald at tage under Overvejelse.

Hvad det andet Spørgsmaal angaar, om Personer, som flytter fra en By, hvor denne Lovgivning ikke er gældende, til en anden, hvor den er sat i Kraft, og som har Indflytningstilladelse til denne anden By, sagde den højtærede Minister, at naar han ikke havde talt om dette, var det, fordi han ikke havde noget Ønske om i denne Forbindelse at lade sin Fantasi spille. Maa jeg sige til den højtærede Minister, at saadanne flyttende Personer og de Vanskeligheder, som kan følge af denne Lovgivning for saadanne Personers Vedkommende, er virkelig ingenlunde Fantasiofostre. Den højtærede Minister behøver ikke at svinge sig op i Fantasiens Verden, men kan blive paa vor flade Jord og dog træffe ikke helt faa Tilfælde af Personer som dem, jeg her taler om. Det forekommer mig, at der maa vises dem et særligt Hensyn, og der vilde vistnok være Grund til at undtage fra Lovens Bestemmelser saadanne Lejligheder, som var udlejede til Personer fra anden By, der havde erhvervet Indflytningstilladelse, medmindre det paa Forhaand kunde godtgøres, at deres nuværende Opholdsby